

จิตอิสระ วิญญาณตรัสรู้

เรื่องเล่าจากประสบการณ์ทางจิตและวิญญาณ
และความรู้จากจักรวาลภายในอันเป็นปัจเจก

โดย อนันตารายา

ชื่อหนังสือ จิตอิสระ วิทยุดนตรีสู้

ผู้เขียน อนันดารายา

ISBN 978-616-93463-2-6

พิมพ์ครั้งที่1 มิถุนายน 2564

รูปเล่ม สิริราดากรณ์ วัชรวงศ์กิตติ

ภาพประกอบ สิริราดากรณ์ วัชรวงศ์กิตติ

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อนันดา เลขที่ 392 หมู่17 ตำบลไทรน้อย

อำเภอในเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 34000 โทร.0966362269, 0959788951

พิมพ์ที่ บริษัท แพลน พรินต์ จำกัด เลขที่ 136,138 ถนนวิภาวดีรังสิต

แขวงรัชดาภิเษก เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทร.022772222

ติดต่อสั่งซื้อ FB.สำนักพิมพ์อนันดา

โทร.0966362269, 0959788951

anandapublishingth@gmail.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

อนันดารายา.

จิตอิสระ วิทยุดนตรีสู้.-- อุบลราชธานี : อนันดา, 2564.

350 หน้า.

1. จิตวิทยุ. I. สิริราดากรณ์ วัชรวงศ์กิตติ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง

128.1

ISBN 978-616-93463-2-6.

จิตอิสระ วิญญาณตรัสรู้

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ เป็นองค์ความรู้ส่วนบุคคลที่รู้ได้เฉพาะตน เป็นความรู้ที่ไม่เหมือนใคร เพราะไม่มีใครได้รับความรู้ที่เหมือนกัน อาจจะคล้ายกันบ้าง แต่ไม่มีใครเหมือนกัน ความรู้นี้เกิดขึ้นจาก จักรวาลภายในของฉันที่เป็นผู้เขียน ที่ฉันจะขอเรียกว่า

“ความรู้จากจักรวาลภายในฉันเป็นปัจเจก”

นี่จึงเป็นองค์ความรู้ปัจเจกทั้งสิ้น ที่ไม่ได้นำหลักการและความรู้จาก ตำราใดหรือจากผู้ใดมาทำซ้ำหรือดัดแปลง ฉันเป็นผู้ที่ไม่นิยม การศึกษาหาความรู้จากตำราหรือจากผู้ใด มันเป็นของมันแบบนี้เอง ที่ไม่ได้นิยม แต่ไม่ใช่เพราะมีอคติ เนื้อหาบางส่วน ในหนังสือเล่มก่อน หน้าที่มีชื่อว่า

“จิตพุทธะ วิญญาณพระเจ้า” ฉันได้นำเอาความรู้ หลักการและ ทฤษฎีของผู้อื่นจากหนังสือเล่มอื่นมาทำซ้ำและดัดแปลงอยู่บ้างเป็น บางส่วน แต่ในเล่มนี้ฉันตัดสินใจว่า ฉันจะไม่ทำเช่นนั้นอีกต่อไป ฉัน จะเคารพในองค์ความรู้ของตนเอง

ฉันจะฝึกฝนการเข้าถึงองค์ความรู้ด้วยตนเอง ไม่ลอกเลียน ไม่เชื่อจน ยึดติดในองค์ความรู้ของผู้ใด

ต่อจากนี้หนังสือทุกเล่มที่ฉันเขียน จะถูกเขียนขึ้นมาจากความรู้
ภายในที่ฉันค้นพบได้ด้วยตัวเองเท่านั้น

แน่นอนว่าฉันเคารพและยอมรับความรู้ หลักการและทฤษฎีของผู้อื่น
ฉันเคารพในความกล้าหาญของพวกเขาที่นำองค์ความรู้ที่ตนค้นพบ
ออกมาเผยแพร่ แต่ทว่าความรู้ หลักการและทฤษฎีของผู้อื่นนั้น ไม่
สามารถทำให้ฉันเชื่อและยึดมั่นได้อีกต่อไป

เพราะฉันต้องก้าวข้ามทุกๆความเชื่อ ทุกๆทฤษฎี ทุกๆความรู้ที่เคยรู้
ทุกๆคำสอน ทุกๆสิ่งที่เคยยึดมั่น เพื่อเปิดโอกาสให้จักรวาลภายในอัน
เป็นปัจเจกได้เปิดเผยออกมา

ซึ่งทุกคนนั้น ล้วนมีจักรวาลภายในอันเป็นปัจเจก ที่ในนั้นมีองค์
ความรู้ที่เป็นปัจเจก ที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนกัน เป็น
เหมือนโรงละครอีกหนึ่งโรงที่มีตัวละคร มีนักแสดง มีผู้กำกับ ที่
แตกต่างกับจักรวาลภายในของผู้อื่น และเรื่องราวภายในนั้นก็
เป็นเรื่องราวที่แต่ละคนจะเข้าใจได้ลึกซึ้ง เข้าใจทั้งหมดได้เฉพาะตน ใน
นั้นมีตัวละครที่เป็นระบบของตัวมันเอง

จักรวาลของบางคนอาจจะมีพระเจ้าในนั้น หรือไม่มีก็ได้

จักรวาลของบางคนอาจจะมีซาตานในนั้น หรือไม่มีก็ได้

จักรวาลของของบางคนอาจจะมีสวรรค์ หรือไม่มีก็ได้

จักรวาลของบางคนอาจจะมีเทพเทวดา หรือไม่มีก็ได้

นี่คือเรื่องที่เป็นปัจเจก และนี่คือสาเหตุที่ว่า ทำไมคำสอน ความรู้ หลักการ ทฤษฎีของผู้รู้แต่ละคนจึงไม่เหมือนกัน บางคนถึงขั้นขัดแย้ง กันว่าของใครถูกต้องกว่าของใคร

ซึ่งหากเราลองเปิดใจให้กว้างจนไร้ขอบเขต เราจะรู้ว่าไม่มีความรู้ของ ใครถูกต้องกว่าของใคร ทุกคนนั้นได้รับความรู้ที่ถูกต้อง ในรูปแบบ ระบบจักรวาลภายในของตัวเอง

หากเราได้รับความรู้ใดๆ จากจักรวาลภายในของเรา มันก็จะถูกต้อง สำหรับเรา แต่ไม่ใช่สำหรับคนอื่น และถ้าเมื่อไหร่เรานำความรู้ที่เรา ค้นพบ ไปยึดเยียด ไปสั่ง ไปบังคับ ไปคาดหวัง ไปสร้างเป็นความเชื่อ ให้คนอื่นยึดติด ไม่นานความขัดแย้งก็จะตามมา

และนั่นก็หมายความว่า ความรู้ใดความรู้หนึ่งนั้น ไม่สามารถใช้ได้ผล กับทุกคน ความรู้ที่เราค้นพบ มันคือความรู้ ที่ใช้บอกใช้สอนตัวเรา เองเป็นหลัก และผู้ที่จะได้รับผลประโยชน์ที่สุดจากความรู้ และคำ สอนนั้นๆ

ก็คือ “ตัวผู้ค้นพบเอง”

ดังนั้นเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ คือการที่ฉันได้สืบค้นความรู้จากภายใน ด้วยตนเองผ่านการเรียนรู้ จากประสบการณ์ชีวิต ฉันใช้ภาษาถ้อยคำ

ที่ฉันรู้จักและเข้าใจมาเขียนลงไป ซึ่งอาจจะไม่สละสลวย ไม่เป็นศัพท์สูงหรือศัพท์วิชาการ เพราะฉันไม่ได้ถนัด และไม่มีความรู้ในลักษณะเช่นนั้น

ฉะนั้นแล้วการใช้คำ หรือชื่อเรียกของสิ่งใด มันจึงเกิดจากความเข้าใจของฉันเป็นหลัก ซึ่งอาจจะไม่เหมือนของใคร อาจจะมีคามหมายและคำนิยามในแบบเฉพาะตน เพราะคำๆหนึ่ง และชื่อเรียกของสิ่งใด อาจจะมีคำนิยามแตกต่างกันไป ตามความเข้าใจของคนผู้นั้น และนี่คืออิสระของการให้คำนิยาม

ความรู้ที่ฉันได้ค้นพบนั้น มีความเป็นปัจเจกและอิสระสูง มันจึง ไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับ ความรู้ หลักการ คำสอน และทฤษฎีของตำราใดของใครผู้ใดได้ เพราะทุกคน ทุกตำรามีความเป็นปัจเจกในตัว ทุกๆ ความรู้จึงเป็นเพียงแค่ความแตกต่าง แบ่งแยก เปรียบเทียบไม่ได้ว่า อะไรดีกว่าอะไร อะไรถูกอะไรผิด

เมื่อฉันกล่าวว่า “เป็นความรู้ปัจเจก”

มันจึงเป็นเพียงความรู้ส่วนตนเท่านั้น ไม่ได้เป็นอย่างอื่น ไม่ได้เป็นความเชื่อ ไม่ได้เป็นหลักการ ไม่ได้เป็นแนวทาง ไม่ได้เป็นคำสอน ไม่ได้เป็นข้อมูลที่ต้องการ การยอมรับว่า ถูกหรือผิด ไม่ได้มีคำพิพากษาดัดสินใดๆให้ตัวมันเอง เพราะมันเป็นเพียงแค่ความรู้

หลังจากที่หนังสือเล่มก่อนหน้าที่ชื่อว่า “จิตพุทระ วิญญาณพระเจ้า” ได้เผยแพร่ออกไป มีหลายสิ่งเกิดขึ้นกับตัวฉัน มันได้หล่อหลอมฝึกฝนให้ฉันกลายเป็นคนใหม่อีกครั้ง

ให้ฉันเป็นอิสระจากบ่วงมายา อีกครั้งและอีกครั้งซึ่งประสบการณ์เหล่านั้นมีมากมาย และฉันจะหยิบมาแบ่งปันบอกเล่าเป็นบางส่วนจนในที่สุด ณ ปัจจุบันนี้ ฉันคนใหม่นี้ มีสภาวะจิตรูปแบบใหม่ และนั่นจึงทำให้ฉันพบความรู้ชุดใหม่ตามไปด้วย

สภาวะจิตชุดใหม่นี้ ไม่ใช่สภาวะ “จิตพุทระ”

ที่บอกว่าไม่ใช่ ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มี พลังงานของจิตพุทระยังคงอยู่ แต่ทว่ามันหลอมละลายรวมเข้าไปกับสภาวะจิตใหม่เรียบร้อยแล้ว

นั่นจึงกลายเป็นสภาวะจิต ที่ไม่ได้อยู่ภายใต้พลังงานจิตพุทระเพียงอย่างเดียวอีกต่อไป แต่พลังงานจิตพุทระกลายเป็นพลังงานสนับสนุนเหมือนเป็นพื้นฐานให้บ้านแห่งจิตวิญญาณของฉันแทน

หมายความว่าสภาวะจิตพุทระได้กลายเป็นพื้นฐานของจิต บุคลิก การคิด การใช้อารมณ์ และการแสดงออกของฉันเป็นส่วนใหญ่

สภาวะจิตรูปแบบใหม่นี้เป็นอิสระ

ฉันใช้คำนี้เพราะน่าจะใกล้เคียงมากที่สุด

ซึ่งคำนิยามที่บ่งบอกสภาวะจิตนี้ได้ดีที่สุดนั้น “ไม่มี”

มีเพียงคำที่ใกล้เคียงที่สุด ก็คือคำว่า “อี สระ”

จิตนี้จึงไม่มีชื่อเรียก ไม่มีคำนิยาม เป็นสภาวะจิตที่อยู่นอกขอบเขตของมายา มายาที่ว่านั่นคือ

“ทุกสิ่งที่มีกระบวนการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป”

คือทุกสิ่งที่มีมองเห็นทั้งจากภายนอกและภายใน

คือทุกสิ่งที่ได้ยินทั้งจากภายนอกและภายใน

คือสิ่งที่มีตัวตนทั้งจากภายนอกและภายใน

คือทุกตัวอักษร คือทุกคำที่มีบนโลก ดังนั้น สภาวะจิตที่อยู่นอกขอบเขตมายานี้จึงไม่สามารถมีคำใดมาจับมันไว้ในขอบเขตของคำนั้นได้

อย่างที่ฉันบอก เมื่อเกิดสภาวะจิตรูปแบบใหม่ขึ้น นั่นจึงทำให้มีความรู้ใหม่เกิดขึ้นตามไปด้วย และองค์ความรู้ใหม่นี้ เป็นความรู้ที่ค่อนข้างหักล้างความรู้ชุดเดิมก่อนหน้านี้ ที่เป็นองค์ความรู้จากสภาวะจิตพุทธะอยู่มาก

หากท่านเคยอ่านหนังสือเล่มก่อนหน้านี้ที่ชื่อว่า

“จิตพุทธะ วิญญานพระเจ้า” ท่านจะพบว่า

ฉัน ณ ปัจจุบันที่กำลังเขียนหนังสือเล่มนี้อยู่ แทบจะไม่หลงเหลือ
ตัวตนรูปแบบเก่าอยู่เลย ฉันยอมรับตัวเองได้อย่างที่ไม่คาดคิดมาก่อน
ว่าจะยอมรับได้ เพราะฉันหนีฉันคนนั้นมาตลอดชีวิต แต่ ณ ปัจจุบัน
นี้ฉันยอมรับความเป็นตัวเองทั้งหมดได้ “ฉัน” “ดิ่ง” “ฉัน” อีกคนที่
ฉันแอบซ่อนไว้ในมุมมืดของจิตใจ ออกมารวมเข้าด้วยกันกับคนที่
แสดงออกต่อหน้าคนอื่น

ฉันรวมฉันสองคนเข้าด้วยกัน มันจึงเต็มและสมบูรณ์ในตัวเอง และ
นั่นจึงทำให้ฉันอีกคนที่ถูกซ่อนไว้ถูกปลดปล่อยเป็นอิสระ

“จิตจะเป็นอิสระ” ก็ต่อเมื่อฉันยอมปลดปล่อยตัวฉันเองให้เป็นอิสระ
แม้กระทั่งตัวตน

ต้องยอมรับว่า ตัวตนรูปแบบก่อนหน้านั้นฉันมีหน้าาก

ฉันต้องสวมหน้ากากของคนดี

ฉันต้องสวมหน้ากากของผู้เป็นความรักและเมตตา

ฉันต้องสวมหน้ากากของผู้ทรงปัญญา

ฉันต้องสวมหน้ากากของผู้ใหญ่ผู้น่าเชื่อถือ

หน้ากากของความเรียบร้อย

หน้ากากของพุทธะ

หน้ากากของมารยาท

หน้ากากของมายาต่าง ๆ นานา

หน้ากากแห่งการล่อลวงให้ผู้คนขึ้นชอบหลงไหล

เพื่อที่จะได้รับคำชื่นชม ยกย่องสรรเสริญ และได้ความรักจากพวกเขา
ทุกๆ หน้ากากที่สวมใส่ ล้วนแต่เป็นหน้ากากฝั่งความดีงาม ความรัก
ความเมตตา ยิ่งสวมหน้ากากเหล่านั้นมากเท่าไร ฉันยิ่งห่างไกลคำว่า
คนดีออกไปทุกที เพราะมันบังคับสิ่งที่ฉันเป็นอยู่ภายใน ที่ซึ่งเป็น
สิ่งที่ดีที่สุดในตัวฉัน เพียงแต่มันอาจจะไม่ได้ดีนักในสายตาคนอื่น

ฉันทำสิ่งเหล่านั้น ฉันสวมหน้ากากเพราะฉันกลัวยังงั้นละ

ฉันกลัวว่าถ้าเป็นตัวของตัวเองแล้วจะไม่มีใครชอบ เพราะฉันไม่ได้มี
แต่มนมน่ารัก ฉันก็มีมนมเกลียดด้วย ฉันกลัวว่าจะไม่มีใครรับได้ และ
จะมีแต่คนเกลียด แต่ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามีคนรัก ก็ยอมมีคนเกลียดเป็น
ธรรมดา ฉันคนแก่นั้นก็ทำใจไม่เคยได้ ต้องเสียใจอยู่เรื่อยเมื่อมีคน
เกลียด นั่นเป็นเพราะว่าสภาวะจิตของฉัน ตามไม่ทันกับความรู้ที่รู้

ฉะนั้นฉันจึงทำไม่ได้อย่างที่รู้...

นี่จะเป็นสาเหตุที่คนส่วนใหญ่รู้ว่า

ควรจะคิด ควรจะพูด ควรจะทำอะไร แต่ก็ทำไม่ได้

เพราะไม่ได้ฝึกฝนสภาวะจิต ไม่ได้ฝึกฝนความคิด ไม่ได้ฝึกฝนอารมณ์
ให้ตามทันความรู้ต่างๆที่ได้รับ มีก็แต่เพียงความเชื่อเท่านั้นที่มากขึ้น
ระบบมันจึงไม่สอดคล้องไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน ผลลัพธ์จึงขัดแย้งกันไป
หมด

จึงทำให้กลายเป็นคนที่

รู้สึกอีกอย่าง แต่คิดอีกอย่าง

แล้วก็คิดอีกอย่าง แต่ก็พูดอีกอย่าง

สุดท้ายจึงกลายเป็นพูดอีกอย่าง แล้วก็ทำอีกอย่าง...

ก่อนหน้าที่จะเปลี่ยนสภาวะจิต มีความรู้ที่ฉันได้รู้จากพระเจ้าภายใน
ที่มาบอกฉัน เพื่อเป็นการขยายความเรื่องคนรักและคนเกลียด สิ่งนี้
ได้มาช่วยสนับสนุน กระบวนการฝึกฝนเปลี่ยนแปลงสภาวะจิตของ
ฉันได้ดีทีเดียว เมื่อฉันเข้าใจและยอมรับทุกอย่างจะง่ายขึ้น

หลังจากที่หนังสือจิตพุทธะวิญญาณพระเจ้าเผยแพร่ออกไป ส่งผลให้
มีคนมาบอกรักฉันมากขึ้น และมีผู้คนเกลียดฉันมากขึ้นเช่นกัน และ

นั่นทำให้ฉันไม่สบายใจนักต่อคนทั้งสองประเภทนี้ ที่มีทั้งคนรักและคนเกลียด

คนกลุ่มที่บอกรักฉัน ก็ทำให้ฉันต้องแบกรับภาระความรัก และความคาดหวังที่เขามีต่อฉัน

ฉันกลัวว่า ถ้าพวกเขาเห็นว่าฉันไม่ได้อยู่ในกรอบของคำว่าพุทธะ จะทำให้พวกเขาหมดรักฉัน

ถ้าพวกเขาเห็นว่าฉันได้กระทำการอะไร ที่ไม่ดีไม่สมควรไม่เหมาะสมกับคำว่า “พุทธะ” หรือทำอะไรไม่ถูกใจพวกเขา พวกเขาจะไม่รักฉันแล้ว จนฉันไม่เป็นตัวของตัวเอง ต้องสวมหน้ากากสร้างเป็นคนแสนดีไว้ที่ตีแทบจะตลอดเวลา ทั้งๆที่มีที่ติเยอะไปหมด

ส่วนกลุ่มคนที่เกลียดฉัน ฉันก็กังวลว่าทำอย่างไรนะพวกเขาถึงจะกลับมารักฉันได้ และก็โทษตัวเองว่าเป็นคนไม่ดี เป็นคนบาป และดีไม่พอ จนรู้สึกแย่กับตัวเอง

แต่อย่างที่ผมรู้มาตลอดว่ากระบวนการฝึกจะผ่านไปได้อย่างรวดเร็ว หากฉันมีสติ และปัญญา

และสติปัญญาก็บอกฉันว่า ฉันต้องปรึกษาและได้ระบายออก กับคนที่รักฉันอย่างไร้เงื่อนไข นั่นก็คือ

“พระเจ้าฉันเอง”

ฉันบ่นพร่ำเพื่อไปเรื่อย งอแงเหมือนเด็กๆ ต่อพระเจ้าที่แสนจะ
น่ารักของฉัน หมดคราบของพุทธะผู้ทรงปัญญาเลยทีเดียว

แล้วพระเจ้าย่ได้บอกฉันว่า

ฟังนะเจ้าเด็กน้อย

ทุกๆ คนจะมีบุคคล 3 ประเภทใหญ่ๆ รายล้อมอยู่เสมอ นั่นก็คือ

คนที่ชอบเธอ คนที่เฉยๆต่อเธอ และคนที่ไม่ชอบเธอ

คนทั้ง 3 ประเภทใหญ่นี้ยังมีแยกย่อยออกไปอีกนะ และที่น่าสนใจก็
คือ คนทั้ง 3 ประเภทนี้จะสลับตำแหน่งกันอยู่เสมอ

1. คนที่ชอบเธอ

1.1 ชอบด้วยความหลง คือ ชอบแบบหลงใหล อาการหลงคือ ถูก
ปิดหูปิดตา เชื่อทุกคำที่เธอพูด ทำตามทุกสิ่งๆที่เธอบอก จนไม่เห็น

ความเป็นจริงในแง่มุมมองอื่น และจะไม่รู้ว่าตัวว่าตนเองกำลังหลง ไม่ใช่รักหรือชอบ คนที่กำลังหลงเธอจะคิดเห็นว่าเธอนั้นดีที่สุดในที่สุด ถูกที่สุด หลงจนทำให้สามารถเกลียดคนที่เกลียดเธอได้ง่ายๆ หลงจนทำให้คนอื่นที่คิดเห็นต่างจากเธอกลายเป็นศัตรูกับเขา หลงจนเกิดการแบ่งพรรคพวก

1.2 ชอบอย่างมีเงื่อนไข เช่น ชอบเพราะเธอชอบเขา ชอบเพราะถูกชักจูง ชอบเพราะคำพูด ชอบเพราะเธอทำบางอย่างให้ ชอบเพราะเธอเป็นคนดี ชอบเพราะน่าเลื่อมใส ชอบเพราะสวย ชอบเพราะรวย ชอบเพราะน่ารัก ชอบเพราะมีคุณค่าพอให้ชอบ ชอบเพราะเธอทำให้พอใจ ชอบเพราะเธอเข้าใจ ชอบเพราะเห็นด้วยในการกระทำ ชอบเพราะเธอมีประโยชน์ ชอบเพราะเธอให้วัตถุสิ่งของ ฯลฯ

1.3 ชอบด้วยความรู้สึก เช่น รู้สึกชอบทันทีเมื่อพบหน้า รู้สึกชอบเพราะถูกชะตา รู้สึกชอบเพราะผูกพัน

1.4 ชอบอย่างไร้เงื่อนไข ความชอบแบบนี้จะเกิดขึ้นในคนที่มีความเป็นธรรมชาติสูง แบบที่ฉันทและธรรมชาติทั้งหมดชอบและรักเธออย่างละ และคนที่ชอบและรักเธออย่างไร้เงื่อนไขก็จะเป็นไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกนี้ไปเป็นอย่างอื่นได้เลยไม่ว่าเธอจะเป็นอย่างไร

2. คนที่เฉยๆต่อเธอ

2.1 เฉยเพราะไม่รู้จัก

2.2 เฉยแบบรู้จักแต่ไม่สนใจไม่อยู่สายตาไม่ได้ให้ค่าใด เพราะไม่ได้มีอะไรในตัวเธอที่น่าสนใจสำหรับเขา

2.3 เฉยเพราะหยุดในการให้ความรู้สึกต่อเธอ เพราะเขาอาจจะเคยสนใจเธอมากมาก่อน อาจจะเคยชอบและรักเธอ หรือเคยเกลียดเธออย่างมากมาก่อน จนกระทั่งมีเหตุการณ์ทำให้ความรู้สึกต่อเธอเปลี่ยนไป จนไร้ความรู้สึกต่อเธอ จนกลายเป็นเฉยๆต่อเธอ

2.4 เฉยเพราะเขาเป็นคนเช่นนั้น คนประเภทนี้จะค่อนข้างเป็นตัวของตัวเองสูงจนมีความเป็นปัจเจกบุคคล ทำให้ธรรมชาติของเขากลายเป็นคนที่เฉยๆต่อทุกคน เฉยๆต่อทุกสิ่ง

2.5 เฉยอย่างไร้เงื่อนไข และคนที่เฉยๆต่อเธออย่างไร้เงื่อนไขก็จะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกนี้ไปเป็นอย่างอื่นได้เลยไม่ว่าเธอจะเป็นยังไง

3. คนที่ไม่ชอบเธอ

3.1 ไม่ชอบอย่างมีเงื่อนไข เช่น ไม่ชอบเพราะเธอไม่ชอบเขา ไม่ชอบเพราะถูกชักจูง ไม่ชอบเพราะการกระทำของเธอ ไม่ชอบเพราะการพูดของเธอ ไม่ชอบเพราะเกิดความขัดแย้ง ไม่ชอบเพราะสิ่งที่เธอเป็น ไม่ชอบเพราะอิจฉา ไม่ชอบเพราะหึงหวง ไม่ชอบเพราะขัดผลประโยชน์ ไม่ชอบเพราะเธอไม่สนองความต้องการเขา ไม่ชอบเพราะเธอไม่อยู่ได้อำนาจ ไม่ชอบเพราะรู้สึกว่าเขาดีกว่า ไม่ชอบเพราะพรรคพวกไม่ชอบ ไม่ชอบเพราะไม่น่ารัก ไม่ชอบเพราะดูไม่มีคุณค่า ไม่ชอบเพราะคิดเห็นต่างกัน ฯลฯ

3.2 ไม่ชอบด้วยความรู้สึก เช่น ไม่ชอบทันทีเมื่อพบหน้า ไม่ชอบเพราะไม่ถูกชะตา

3.3 ไม่ชอบเพราะเขาเป็นคนเช่นนั้น คนประเภทนี้มักจะไม่ค่อยมีความชอบให้ใคร มักจะหาข้อเสียและตำหนิผู้อื่นเสมอๆ จะเห็นแต่ด้านลบ เขาจะแปลงค่าให้เกือบทุกคนที่พบเห็นว่า ไม่ดี ไว้ก่อนเสมอ ยกเว้นเฉพาะคนที่เขากำลังหลง

นอกนั้นจะไม่มีใครสักคนที่เขาชอบ แม้แต่ตัวเขาเอง เพราะเขาไม่ชอบตัวเอง เขาจึงไม่ชอบผู้อื่น คนประเภทนี้จะมีสภาวะสองชั่วแบบสุดโต่งคือ เกลียตอะไรได้ง่ายๆ และหลงอะไรได้ง่ายๆเช่นกัน แต่ข่าวดีก็คือ คนประเภทนี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้

3.4 ไม่ชอบอย่างไรเงื่อนไข และคนที่ไม่ชอบเธออย่างไรเงื่อนไขก็จะไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกนี้ไปเป็นอย่างอื่นได้เลยไม่ว่าเธอจะเป็นยังไง

อย่างที่ฉันบอก

คนทั้ง 3 ประเภทนี้จะสลับตำแหน่งกันอยู่เสมอ ยกเว้นคนที่ไร้เงื่อนไขกับเธอเขาจะไม่เปลี่ยนตำแหน่ง ไม่ว่าจะมียะไรเกิดขึ้นหรือมากระทบ

ส่วนนอกนั้นจะเปลี่ยนแปลงสลับตำแหน่งอยู่เสมอไม่มากก็น้อย

คนที่อยู่ตำแหน่งชอบและรักเธอ ก็จะได้ชอบ ไม่ได้รักเธอ ตลอดเวลา หรือตลอดชีวิต ในบางช่วงเขาก็อาจจะสลับตำแหน่งไปเป็นคนที่ไม่เกลียดชังเธอ

ส่วนคนที่รู้สึกเฉยๆกับเธอ บางช่วงที่เธอเกิดทำอะไรให้เขาชอบขึ้นมา หรือมีคำบอกเล่าจากคนอื่นที่พูดถึงเธอในแง่ดี เขาก็อาจจะเปลี่ยนตำแหน่งกลายเป็นคนที่ชอบและรักเธอ และเช่นกันหากเธอทำอะไรให้เขาไม่พอใจ หรือมีคำบอกเล่าจากคนอื่นที่พูดถึงเธอในแง่ลบ เขาก็จะกลายเป็นคนที่เกลียดเธอได้ง่ายๆเลยละ

และคนที่เกลียดเธอนั้น ในวันใดวันหนึ่งเขาก็อาจจะกลับมารักเธอ
หรืออาจจะแค่รู้สึกเฉยๆกับเธอก็เป็นไปได้

ใครจะรู้สึกกับเธออย่างไรไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่ว่าเธอจะจัดการกับ
ความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อพวกเขาทั้งหมดนั้นได้อย่างไร

ถ้าเธอแปลงค่าทุกสิ่งที่มากระทบ ด้วยแผ่นกรองที่เรียกว่า สติและ
ปัญญา หากเธอตั้งโปรแกรมให้แผ่นกรองนั้นว่า

เมื่อสิ่งใดมากระทบจงประมวลผลว่า “ดีแล้ว”

ทุกอย่างที่ผ่านแผ่นกรองของเธอก็จะดีตามไปด้วย และจะส่งผลให้จิต
มีพลังงานที่ดีขึ้น เมื่อทุกอย่างประมวลผลออกมาว่ามัน “ดีแล้ว” จะ
ทำให้พลังงานนั้นเบาลง เมื่อมันเบามันก็ง่ายต่อการพิจารณาสังขธรรม

เมื่อเกิดสภาวะการรับรู้จะเริ่มพิจารณาสังขธรรมได้

แล้วเธอจะเข้าใจเขา เข้าใจตัวเอง

เมื่อเข้าใจก็จะเกิดการยอมรับ

เมื่อยอมรับได้ก็จะเกิดความพึงพอใจ

เมื่อพึงพอใจก็จะปล่อยวางได้

แล้วหลังจากนั้นจิตของเธอจะเป็นอิสระ

แต่ถ้าเธอไม่บำรุงรักษาแผ่นกรงนั้นให้มีประสิทธิภาพ จะส่งผลทำให้จิตมีพลังงานเชิงลบและอ่อนแอ หากไม่หมั่นฝึกฝนสติและปัญญา ทุกสิ่งที่มากระทบจะทำให้เธอเอนเอียงไปตามพลังงานของสิ่งนั้นได้ง่าย

ผลักไปทางไหนก็ไป ดึงไปทางไหนก็เอนเอียงไป จนถอนตัวออกมาพิจารณาไม่ได้ เมื่อแผ่นกรงไม่มีประสิทธิภาพ เมื่อสิ่งใดมากระทบ เธอจะเป็นไปตามค่าพลังงานนั้นทันที

ส่งผลให้ “เมื่อคนด่าก็จม เมื่อคนชมก็ลอย”

แต่ถ้าแผ่นกรงของเรามีประสิทธิภาพสูงคือมีสติและปัญญาสูงเธอจะกลายเป็นคนที่

“คนด่าไม่จม คนชมไม่ลอย”

นั่นหมายความว่าเธอจะยังคงเป็นตัวของตัวเองได้อย่างมั่นคงไม่หวั่นไหวไม่ว่าสิ่งใดมากระทบ

เช่นนั้นแล้ว หากเธอตั้งค่าให้แผ่นกรงที่เรียกว่าสติและปัญญาว่าทุกสิ่งที่มากระทบล้วน “ดีแล้ว”

มันจะให้ผลลัพธ์ที่ว่า

“เวลาที่มีคนรักฉัน มันก็ตืนะ และมันให้ผลประโยชน์ได้

เพราะความรักจะเป็นกำลังใจ เป็นเชื้อเพลิงให้ฉันมีกำลังใจก้าวต่อไป ”

“เวลามีคนเฉยๆกับฉัน มันก็ตึนนะ และมันให้ผลประโยชน์ได้

เพราะเราทั้งสองจะได้เป็นอิสระต่อกัน ไม่ต้องกังวลหรือแบกรับภาระทางความรู้สึกต่อกัน”

“เวลามีคนเกลียดฉัน มันก็ตึนนะ และมันให้ผลประโยชน์ได้

เพราะความเกลียดจะทำให้เรียนรู้วิธีการใช้งานพลังงานความรัก จะคอยผลักดันให้เรา รู้จักคำว่า “รัก” ได้อย่างจริงแท้ และนั่นจะเป็นแรงผลักดันในการก้าวข้ามอารมณ์ฝ่ายต่ำของตัวเอง ”

ฉันจะบอกความลับให้

ความลับหรือคะ ถ้าเป็นความลับก็เขียนลงโน้ตไม่ได้นะสิ

ฮ่าๆๆ แหย่เล่นน่า แก่ลึงพูดให้ดูน่าตื่นเต้นไปอย่างนั่นเอง

หุ้ย ชี้เล่นเนอะ อะ ไหนบอกซิคะ ความลับอะไร

ความลับก็คือ เมื่อเธอกำลังอยู่ในช่วงฝึกฝนพัฒนา วิวัฒนาการ และยกระดับสภาวะจิตแล้วละก็ ในระหว่างทางเธอจะได้พบกับคนที่รักเธอและเกลียดเธอ ในจำนวนที่ใกล้เคียงกันทั้งสองฝ่ายเลยละ

และคนทั้งสองฝั่งนี้ จะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามระดับของสภาวะจิต และตามระดับชื่อเสียงที่เป็นในช่วงนั้นๆ เมื่อเธอกลายเป็นผู้ทรงปัญญา จะส่งผลให้มีผู้คนเคารพยกย่องและรักมากขึ้น

และพวกเขาจะบอกต่อถึงคนอื่น ๆ แล้วคนที่เคารพยกย่องและรักเธอก็จะมากขึ้นไปอีก จนเธอเริ่มมีชื่อเสียง

และในขณะเดียวกันนั้น คนที่รอทำหน้าที่เกลียด เขารออยู่แล้วที่จะได้เกลียดเธอ ก็จะปรากฏตัวขึ้นไปพร้อมกับคนที่เคารพยกย่องเธอเลยละ

เมื่อพวกเขาได้ยินได้ฟังว่า มีคนเคารพยกย่องและรักเธอมากเท่าไร พวกเขาจะยิ่งทำตรงกันข้ามมากเท่านั้น จะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ เธอจะได้รู้รายละเอียดที่ลึกซึ้งขึ้นในระหว่างทาง

แต่นี้ละ “ดีแล้ว” ทุกสิ่งที่มากระทบล้วนให้ประสบการณ์อัน
ทรงคุณค่า ให้ประโยชน์ ให้การเรียนรู้ได้ทั้งนั้นเหมือนที่เรากำลังทำ
กันอยู่ตอนนี้ยังไหมละ

ถ้าไม่มีเหตุการณ์คนรักและคนเกลียด เราคงไม่ได้มานั่งคุยเรื่องนี้กัน
ใช่ไหมละ เห็นไหมละว่ามันให้ประโยชน์และความรู้ได้ทั้งเธอและคน
อื่นๆได้เรียนรู้กันเพื่อเพิ่มทักษะขึ้นเรื่อยๆ

อ่าา มันดีจริงๆด้วยค่ะ ถ้าอย่างนั้นหมายความว่าสิ่งที่ฉันต้องทำคือ
ฉันต้องตั้งสติรับรู้ ว่าดีแล้ว

ทำความเข้าใจ

ยอมรับสิ่งที่มันเกิดขึ้น

แล้วฉันก็จะพึงพอใจ

หลังจากนั้นก็ปล่อยวาง

เพื่อที่จิตจะได้เป็นอิสระใช่ไหมคะ

ทำอย่างนี้กับทุกคนไม่ว่าใครจะรักหรือเกลียดฉัน ไม่ว่าใครจะ
คาดหวังหรือรู้สึกอย่างไรกับฉัน สิ่งที่ต้องทำคือ การมีสติและใช้

ปัญญาในทุกๆความรู้สึกนั้น ว่าอะไรก็ดีทั้งนั้น หากเราแปลงค่าให้มัน ว่า “ดีแล้ว”

เพราะอะไรๆมันก็มีข้อดีทั้งนั้น พอฉันทำแบบนี้ได้ นั่นเท่ากับว่า ฉัน ได้ปล่อยวางจากความรู้สึกของผู้คนที่มาต่อฉันได้

เมื่อฉันปล่อยวางได้ ฉันก็เบาสบาย พอฉันรู้สึกเบาสบาย ตัวตนที่หนัก อึ้งที่ฉันยึดถือไว้ ก็ค่อยๆสลายไป จนไม่มีตัวตนที่เป็นฉัน เพราะตัวตน มันถูกปลดปล่อยด้วยการปล่อยวางนั่นเอง ว้าว ดีจังเลยนะคะ ความรู้สึกแบบนี้

เก่งมากสาวน้อย เบาสบายแล้วใช่ไหมละ สบายเสร็จแล้วก็มาทำงาน ต่อนะ อีอี

เฮ้อ ให้พักเบาสบายแป๊บเดียวนี้นะ เรียกมาเขียนต่อเลยเหอะคะ อะๆๆเห็นว่าเป็นพระเจ้านะนี่

.....

เมื่อผ่านการฝึกฝนและพิจารณาอย่างต่อเนื่อง

ทำให้ตอนนี้ ณ ช่วงเวลาปัจจุบัน ฉันได้พบตัวตนที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น
ตัวตนที่แท้จริงของฉัน ณ ช่วงปัจจุบันนี้ เป็นเหมือนเด็กน้อยผู้เป็น
อิสระ ฉันพูดคำว่า ณ ปัจจุบันนี้ หมายถึง ณ ช่วงเวลานี้เท่านั้น ที่ซึ่ง
ในอนาคตไม่อาจรู้ได้ว่า ฉันจะเปลี่ยนไปอย่างไรได้อีก

แต่ตอนนี้เมื่อฉันเป็นเด็กน้อยผู้เป็นอิสระ มันจึงไม่สนใจหน้าากอะไร
มากนัก ใครจะชอบหรือไม่ชอบมัน มันก็ไม่ใยดี เพราะมันก็เป็นของ
มันอยู่อย่างนั้น มันจะพูดอย่างที่มีรู้สึกนึกคิด และทำอย่างที่มีรู้สึก
นึกคิด

มันไม่คิดอีกอย่างแต่พูดอีกอย่าง

มันไม่พูดอีกอย่างแต่ทำอีกอย่าง

ทุกความคิด ทุกการพูด และทุกการกระทำของมัน จะถูกยิงตรง
ออกมาจากจิตวิญญาณ

เหมือนถูกยิงออกมาจากธนู ไปยังสิ่งตรงหน้าด้วยความเร็วสูง จน
มายาจับมันไม่ทัน

มันจะเล่นกับสิ่งรอบตัวเหมือนเด็ก มันจะทำอะไรใครจะห้ามมันได้
คนที่อยากห้ามและอย่างควบคุมมัน จะเป็นฝ่ายเจ็บเสียเอง

เพราะมันไม่ไยดี มันไม่ได้น่าเชื่อถือ ไม่ได้น่าเลื่อมใสอะไร มันจะ
แสดงปัญญาก็ต่อเมื่อมันอยากทำ นอกจากนั้นมัน แค่จะเล่นและเล่น
เหมือนเด็กน้อยดูไร้สาระก็เท่านั้น

มันไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจใครหรือสิ่งใด สิ่งเหล่านั้นละที่ผู้คนไม่ชอบใจ
เพราะเจ้าเด็กนี้มันควบคุมไม่ได้ และเข้าใจได้ยาก

อะไรที่ผู้คนควบคุมไม่ได้ และไม่เข้าใจ สิ่งนั้นจะถูกต่อต้านไว้ก่อน
เสมอ ตามสัญชาตญาณของมนุษย์ที่มักจะกลัวสิ่งที่ไม่รู้จัก ไม่เข้าใจ
และควบคุมไม่ได้

เหมือนที่ผู้คนกลัวความมืด เพราะในความมืดมันมองไม่เห็นอะไร
ผู้คนมักกลัวสิ่งเหล่านั้นนั่นละ เหมือนกลัวตัวเองอีกคนที่แอบอยู่มุม
มืดในจิตใจ

.....

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้นั้นเปลี่ยนไป

เปลี่ยนไปจนแทบจะหักล้างความรู้และเนื้อหาในหนังสือเล่มก่อนหน้านี้ จนฉันต้องรู้สึกแปลกใจอีกครั้งและอีกครั้งอยู่เรื่อย

เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้เป็นการบอกเล่าถึงประสบการณ์ทางจิตและวิญญาณของฉันที่ฉันได้พบจาก จักรวาลภายในอันเป็นปัจเจก ฉันสนุกไปกับทุกช่วงเวลาของชีวิตและทุกๆ ประสบการณ์ ทั้งจาก จักรวาลภายนอกและจักรวาลภายใน ชีวิตของฉันเหมือนการเล่น

และการเล่นของฉันอย่างหนึ่งก็คือ **“การเขียนหนังสือ”**

ฉันสนุกที่ได้เขียนแบ่งปันประสบการณ์ และแบ่งปันความรู้ที่ได้จากการประมวลผล ของประสบการณ์และสิ่งต่างๆ ที่พบเจอ ส่วนเหตุผลอื่นนั้นฉันหาไม่เจอ หรือจะพูดว่า ไม่รู้เหมือนกันว่าเขียนไปทำไม เพื่ออะไร แต่ในที่สุดฉันก็ทำมันลงไป อย่างไรเหตุผล

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์ให้เป็นคำสอน ไม่ได้ให้เป็นความเชื่อ ไม่ได้คาดหวังให้ใครปฏิบัติตาม

เพราะความคาดหวังเหล่านี้ทำให้ฉันหมดสนุก มันถึงเครียดเกินไป

ซึ่งไม่ใช่วิถีที่เด็กน้อยอย่างฉันปรารถนา

แต่ถ้ามันจะกลายเป็นคำสอน เป็นความเชื่อ เป็นข้อปฏิบัติของใครคนใด ฉันก็ยินดี จะให้มันเป็นอะไรก็ได้ ตามสบาย ตามใจ ได้หมดเลย เป็นหนังสือดี หนังสือเลว ก็แล้วแต่ผู้อ่านจะตีตป้ายคำนิยามให้

ส่วนฉันไม่มีป้ายอะไรจะติดให้หนังสือตัวเองเลย ไม่มีคำนิยามใดให้จริงๆ

ฉันเขียนเล่าประสบการณ์เหล่านี้อาจจะเพราะว่ามันสนุกที่ได้เล่น เพราะเรื่องราวมันสนุกและตื่นเต้นสำหรับฉัน แถมยังมีผลพลอยได้ คือรายได้จากการขายหนังสืออีกด้วย ฉันยังมีเรื่องราวมากมายที่ยอยากเขียน ฉะนั้นมันจึงไม่จบแค่เล่มนี้

สาเหตุที่ฉันมีทักษะทางการเขียน และขยายความของสิ่งต่างๆได้ ก็คงเพราะว่า **“นี่คือสิ่งที่ฉันจะต้องทำ”**

เมื่อฉันทำสิ่งที่รัก เมื่อฉันทำสิ่งที่ทำให้ฉันสนุก เมื่อฉันได้เล่น และเมื่อฉันทำสิ่งที่ฉันถนัด มันจึงกลายเป็นการเล่นสนุก มันกลายเป็นการเล่นสนุก ที่อาจจะเรียกว่า **“ภารกิจหน้าที่ก็ได้”**

แต่ฉันไม่อยากจะเรียกว่าภารกิจหน้าที่เท่าไร เพราะฟังแล้วตึงเครียด และสิ่งที่ฉันกำลังทำนั้น

มันก็สนุกเกินกว่าจะใช้คำว่า เป็น **“หน้าที่ , ภาระ และกิจ”** สำหรับฉัน

การเล่นนี้ การกิจหน้าที่นี้ เกิดขึ้นจากความรู้สึกภายในหรือจากจิตวิญญาณนั่นเอง และสาเหตุที่จิตวิญญาณมีลักษณะที่ทำให้ความรู้สึกเช่นนี้ ก็แสดงว่ามีใครบางคน สร้างให้วิญญาณนี้เป็นอย่างนี้ เอาละ เธอผู้อ่านอาจจะยังไม่เข้าใจมากนัก ฉันจะเขียนรายละเอียดไว้ในเนื้อหาหน้าอื่น

การเล่นนี้ การทำการกิจหน้าที่นี้ของฉัน ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะสิ่งยั่วยวนจากภายนอก อย่างเช่น เงิน คำชม การสรรเสริญ ชื่อเสียง เกียรติยศ หรือวัตถุสิ่งของ แต่ถ้าสิ่งเหล่านี้จะตามมา มันก็จะกลายเป็นผลพลอยได้

และฉันก็ไม่ได้มีความคิดเห็นว่า “ดีหรือไม่ดี ไม่ได้ชอบหรือไม่ชอบ” ถ้าอะไรมันจะเกิด ก็ให้มันเกิด เพราะอะไรที่มันเกิดขึ้น ก็แสดงว่ามันถูกกำหนดให้เป็นแบบนั้นอยู่แล้ว

ฉันจะห้าม จะเรียกร้องยังงี้ก็ไม่เป็นผล เพราะมันก็จะเป็นอย่างที่มันจะเป็นอยู่ดี

ฉันจะไม่ต่อต้านและไม่ได้รับเอาจนหลงยึดติด

ทั้งคำตำ คำชม ความรัก ความเกลียด การสรรเสริญ การตำหนิ ล้วนเป็นเพียงคำพิพากษา และคำนิยามเท่านั้น และมันก็เป็นเพียงมายาชนิดหนึ่ง เพราะมันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เหมือนมายาชนิดอื่นๆ

เมื่อเราให้คำพิพากษา และให้คำนิยามต่อสิ่งใด

คำๆนั้น จะเป็นสิ่งบ่งบอกว่าเรา เป็นคนแบบไหนเช่นไร

คำนิยามต่อ 1 สิ่ง เมื่อให้คนร้อยคนมานิยาม ย่อมมีร้อยคำนิยาม

เพราะสิ่งที่เรากำลังให้คำนิยาม ไม่ใช่สิ่งที่เรากำลังเพ่งมอง

สิ่งที่เรากำลังเพ่งมอง เป็นเพียงกระจกเงา และมันก็เป็นของมันแบบนั้น หาได้เป็นอย่างที่เรากำลังนิยามไม่

แต่คำนิยามนั้น มันคือคำนิยามที่เรามีให้ตนเอง เพื่อบอกตนเอง ว่าตนเองเป็นคนเช่นไร ผ่านกระจกเงาบานนั้น

เพราะเรามักจะมองไม่เห็นสิ่งที่ใกล้เคียงไป มันพร่ามัว และมักจะหลอกตัวเอง ฉะนั้นจึงต้องอาศัยกระจกเงา เพื่อให้สามารถเห็นตัวเองได้ชัดเจนขึ้น และทุกสิ่งรอบตัวเรานั้นเองที่ทำหน้าที่เป็นกระจกเงาคอยสะท้อนตัวตนของเรา

ฉะนั้นแล้วใครจะให้คำนิยามใครว่าอย่างไร ฉันก็ไม่ตัดสินว่าดีหรือไม่ดี เพราะทุกคนเกิดมา มีชุดรูปแบบ และองค์ประกอบส่วนบุคคล ที่ส่งผลให้เป็นแบบนั้นแบบนี้อยู่แล้ว

ที่ล้วนถูกกำหนดมาจากจักรวาลภายในอันเป็นปัจเจก

“คนที่ถูกกำหนดมาให้เกิดมาเป็นแบบนี้ ก็จะเป็นคนแบบนี้

คนที่ถูกกำหนดมาให้เกิดมาเป็นแบบนี้ ก็จะเป็นคนแบบนี้”

คนที่เกิดมาเพื่อทำหน้าที่วิจารณ์ ก็จะเป็นผู้มีบุคลิกเป็นนักวิจารณ์ มีทักษะการวิพากวิจารณ์ มีความถนัด มีความสนุก และรักที่จะทำอีก ด้วย

คนที่เกิดมาเพื่อเข้าใจและยอมรับผู้อื่น ก็จะมีทักษะการทำความเข้าใจ มีความถนัด มีความสนุกที่ได้ทำความเข้าใจ และรักที่จะทำสิ่ง นั้นด้วย และก็ไม่สามารถตัดสินได้ว่าคนประเภทไหนดีหรือไม่ดี เพราะทุกคนก็แค่กำลังทำหน้าที่ของตัวเองอยู่ทั้งนั้น มันแค่ความ แตกต่าง ไม่ใช่การชี้ถูกชี้ผิด

บางคนนั้นมีชุดรูปแบบภายในที่สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองได้ และสามารถมีการวิวัฒนาการไปเรื่อยๆ จนตายได้ แต่บางคนก็ไม่มี เพราะบางคนก็ดำรงชุดรูปแบบ รูปแบบเดิมๆตลอดไปในชาติภพนี้ และนั่นก็ไม่ได้ความหมายว่าในชาติภพอื่นเขาจะด้อยกว่าหรือมี สภาวะตกต่ำกว่าใคร

เพราะเขาอาจจะเกิดมาเป็นผู้สุดแสนประเสริฐ เป็นวีรบุรุษ เป็นผู้นำ เป็นบุคคลน่าสรรเสริญในชาติภพอื่น ที่เราจำไม่ได้ หรือไม่รู้ก็เป็นไป ได้

นั่นละถ้าเราไม่รู้ เราก็ตัดสินพิพากษาไม่ได้

และถึงจะบอกว่ารู้ แต่จะแน่ใจได้ยังไงว่าอะไรจริงไม่จริง

และถึงจะบอกได้ว่า จริงหรือไม่จริง

แต่มันจะมีประโยชน์อะไร

นอกจากความเข้าใจที่ได้ประณามใครสักคน

.....

ฉันมีนิสัยที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดคือ ความดี

แต่มันถูกคนรอบตัว ผู้ใหญ่และสังคมกดทับไว้

ฉันจึงกลายเป็นคนดีเจียบ

และเจ้าความดีนี่เองที่ทำให้ฉันได้ฝึกฝน และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากตนเอง เพราะมันไม่ชอบนั่งฟังใครสอน มันไม่เชื่อใคร ไม่อยู่ได้อ่านาจอใคร ไม่ชอบถูกสั่งการ ไม่เอากฎระเบียบที่ไม่เข้าท่า เจ้าความดีมันรักอิสระ มันจึงเป็นตัวของตัวเองสูง

เมื่อเป็นตัวของตัวเองสูง มันจึงมีความมั่นใจ เมื่อเป็นผู้มีความมั่นใจ มันจึงมีความน่าหมั่นไส้แถมมาด้วย ซึ่งตอนนี้ฉันกลายเป็นไอ้เด็กดีที่น่าหมั่นไส้ แต่ก็น่ารักผสมปนกันไป ดูแล้วน่าเอ็นดูและน่าหมั่นไส้มากๆเลยละ ฮ่าๆๆๆ

แต่ไม่ว่าฉันจะดูเป็นยังไงในสายตาผู้อื่น ฉันก็ขอขอบคุณที่เจ้าความดี นำพาให้ฉันเป็นฉันอย่างวันนี้ ซึ่งในอนาคตฉันอาจจะเปลี่ยนไปเป็นอีกคนก็ได้ ใครจะรู้ ฉันไม่รู้ และไม่อยากรู้

มันไม่มีอะไรแน่นอน เพราะโลกนี้อยู่ภายใต้กฎสัจธรรมของความไม่แน่นอนและการเปลี่ยนแปลงยังไงละ

“สิ่งใดไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งนั้นคือสิ่งที่ตายแล้ว”

และฉันจะหยุดการเรียนรู้ และหยุดที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ก็ในวันที่ฉันตายแล้วเท่านั้น

เจ้าความตื้อนั้นพาฉันฝึกฝนเรียนรู้ด้วยตัวเอง พาฉันลงไปเรียนรู้หมดทั้งตัวและหัวใจในสิ่งต่างๆ และประสบการณ์ต่างๆ ที่ได้ไปเรียนรู้นั้น ก็น่าหวาดเสียว ดูแล้วก็ไม่น่าลองทำสักเท่าไร โดยเฉพาะในสายตาผู้ใหญ่และครูบาอาจารย์

ผู้ใหญ่และครูบาอาจารย์ที่รู้จักฉัน ต่างไม่ชอบฉันเท่าไรหรอก เพราะฉันคือ “จอมแหกกฎ”

ฉันไม่ชอบทำตามสิ่งที่พวกเขาต้องการให้ทำ หรือสิ่งที่พวกเขาอยากให้เป็นเลยสักครั้ง แต่เพราะเจ้าความตื้อของฉันนี่ละมันบอกว่า

ถ้าไม่ลองกินยาพิษจะรู้ได้อย่างไรว่าคือพิษ

และจะรู้ได้อย่างไร ว่าพิษนั้นส่งผลต่อส่วนใดทำงานยังไง

และจะรู้ได้อย่างไร ว่าจะแก้พิษยังไง

และจะรู้ได้อย่างไร ว่าจะนำพิษนั้นมาแก้พิษอื่นได้อย่างไร

และจะรู้ได้อย่างไร ว่าพิษนั้นอาจจะไม่ใช่พิษ

และจะรู้ได้ยังไง ว่าเธอไม่ได้เกิดมาเพื่อได้ลิ้มลองยาพิษนั้นเพื่อการ
บางอย่าง

และที่สนุกก็คือ เมื่อได้ลองกินยาพิษมันเลยมีเรื่องให้มานั่งเล่าอยู่นี่ไง

แต่นี้ไม่ได้หมายความว่า การที่ฉันทำแบบนี้ มีลักษณะเช่นนี้จะใช้ได้ดี
ใช้ได้ผลกับทุกคน อย่างที่ว่าทุกคนมีชุดรูปแบบส่วนบุคคล
เพราะฉะนั้นส่วนผสมของความเป็นมนุษย์ของทุกคน ทักษะ และการ
ดำเนินชีวิต ไม่มีทางใช้รูปแบบเดียวกันได้ผล

เมื่อฉันผ่านการเรียนรู้จากประสบการณ์ของตนเอง ฉันก็ได้พบว่า สิ่ง
สำคัญมากๆ ในการมาเป็นมนุษย์โลก และอยู่ร่วมกับผู้อื่นก็คือ

การเคารพสิทธิส่วนบุคคลของทุกคน และการเคารพสิทธิของทุกสิ่งที่
เกิดขึ้น

ฉันมีหน้าที่รู้ในส่วนของฉัน จัดการในส่วนของฉัน ว่าฉันจะต้องทำ
อะไรและไม่ทำอะไร และสิ่งนั้นมันทำให้ฉันได้รู้ว่า

ฉันไม่ควรเข้าไปก้าวก่าย หรือยึดเยียดองค์ความรู้ของตนให้ใคร ไม่
ควรแม้แต่จะคิดว่า ความรู้ของฉัน คือความรู้ที่เป็นที่สุดแล้ว